

ZPRAVODAJ FESTIVALU ...PŘÍŠTÍ VLNA/NEXT WAVE... 2016

Tsunami 06

www.nextwave.cz

T. I. T. S.: My Own Private Picture

Lukáš Brychta,
Kateřina
Součková,
Štěpán Tretiag:
Pomezí

Neztraťte se v lese

Sledujete porno?

Všichni do polí

Spolek
Mezery:
Země –
rolnickej
nářez

Příští dva dny uvidíte

Středa 28. 9.

DIVADLO JE TOUHA

TANČÍRNA FRAXOS

(ZA POŘIČSKOU BRANOU)

19.00 — Lukáš Brychta, Kateřina Součková, Štěpán Tretiag: Pomezí

ALFRED VE DVOŘE

20.00 — T. I. T. S. (Norsko, Česko): My Own Private Picture

Možná se tak narodila, možná... když ji milujete, není co řešit. Jak se vám líbí? Nevaž se, odvaž se! Co vás vzrušuje? Chcete důkaz místo slibů? I'm loving it.

My Own Private Picture je multimediální inscenace o našich touhách a jejich mediálních (před)obrazech. Kolektiv T. I. T. S. zkoumá zobrazování sexuality v pornografii, ale i v médiích obecně, a také to, jak všudypřítomné virtuální reprezentace dokážou nenápadně vstupovat do intimních zón našeho života, formovat naše představy, a generovat tak naše nejintimnější přání. Představení klade důraz na emancipovanou ženskou sexualitu, míchá zkušenost s naprostou fikcí a zároveň kombinuje dokumentární prvky s atmosférickou imaginací. Formálně se tvůrci inspirovali populárními televizními formáty. My Own Private Picture se pokouší být jak zábavnou, tak i náročnou diváckou výzvou a otevřít diskusi nad jedním z fenoménů, který postupuje naší současnou společností.

Koncept a text: Nela H. Kornetová, Dagmar Radová, scénografie a světla: Ann Sofie Godø, Nela H. Kornetová, kostýmy: Kristin Jonsson, dramaturgická spolupráce: Dagmar Radová, hudba: Björn Hansson, video: Jan Hajdelak Husták, účinkují: Nela H. Kornetová, Björn Hansson, Jan Hajdelak Husták.

NÁKLADOVÉ NÁDRAŽÍ ŽIŽKOV

21.00 Divadlo Perzekuce.cz: Země – rolnickej nářez

Nevědí, bláhoví lidé, oč více je půle než celek, ani jak velký zisk lze z býlí a bodláčí mít.
/Hesiodos: Báseň rolnická/

Inscenace Země je druhým projektem v rámci dlouhodobého cyklu Písně o zemi. Prvním krokem v tomto cyklu byla inscenace Prometheus, která otevřela řadu témat zapouzdřených v našich možných vztazích k zemi. Země – rolnickej nářez je inscenace, která má starost o jediné téma, o jedinou matérii, o jediné břemeno, o jediný div... je to země, Země a ZEMĚ.

Inscenace má výraznou zemitou zvukovou stopu. Inscenace bude probíhat na výrazném místě – pod zemí. Inscenace ve svých uměleckých intencích směřuje od země mimo zem a do země. Bude to země ze mě, z tebe, z nás!

Scénář a režie: Friedrich Bambušek, účinkují: Tomáš Vtípil, Jan Bárta, Tomáš Bambušek, Zuzana Sýkorová, Richard Němec, Štěpán Chlouba, Tomáš Bořil.

Inscenace vznikla díky podpoře Ministerstva kultury, hl. města Prahy a Státního fondu kultury.

Omezená kapacita, rezervace:
perzekuce@gmail.com

Čtvrtek 29. 9.

DIVADLO JE NÁŘEZ

NÁKLADOVÉ NÁDRAŽÍ ŽIŽKOV

20.00 — Spolek Mezery: Země – rolnickej nářez (derniéra)

Úvodník

Umění sexu 1 umění sexu 2 umění sexu 3 píchání u počítače plešoun vykládá prodavačku parádní bruneta u mě doma Lucka na dovolený já podvádím, ty podvádíš, my podvádíme milování s manželkou. Názvy prvních z 516 000 videí na google, když zadáte „porno pro ženy“. Ani jsem to nerozklikával a bylo mi jasné, že plešoun klátící prodavačku asi nebude vlhký sen většiny žen. V mnoha zemích světa už existují kvóty kolik procent žen ve vedoucích pozicích a politice má být, aby se

nadvláda mužů rozmělnila ve prospěch rovnocennosti. V pornu to ale zdá se ještě úplně nefunguje. Ale ruku na prso... pardon na srdce – vážně víme, co je to porno pro ženy? V čem se liší od plešouna s prodavačkou? Nela H. Kornetová to ale asi ví, takže si nenechte ujít její dnešní My Own Private Picture.

/ Dominik Melichar /

Všechny to zajímá, tak proč se o tom nebavíme?

Rozhovor s Nelou H. Kornetovou

Zdroj fotografie: myownprivatepicture.wordpress.com/

Nelo, vy jste vystudovala pohybové a fyzické divadlo na brněnské JAMU. Pak jste studovala v Norsku. O jakou školu šlo?

Studovala jsem na Norwegian Theatre Academy (NTA), graduovala jsem před třemi lety, a je to podle mě nejlepší škola na světě (smích). Jsou tam jen dva obory, scénografie a herectví, ale všechno je zaměřené na autorskou tvorbu a program se mění podle toho, koho vezmou do skupiny. Takže když je to skupina lidí, které více zajímá konceptuální tvorba, budou mít více takto zaměřených workshopů. Neustále se tam mění učitelé. Člověk si tam musí tvořit své vlastní názory a náhledy na to, jak a co tvořit. Což mně přijde jako skvělý systém.

Jak se to liší od studia na JAMU? V čem je přístup na NTA jiný?

Hlavní je, že neexistuje žádný „master“, někdo, koho máte následovat, nebo vkus, do kterého byste se měli zařadit. Samozřejmě je v NTA umělecký vedoucí, který vede program, ale není jednoznačné, jakým druhem divadla by se měl člověk zabývat. Přijde mi to jako mnohem individuálnější přístup. Navíc Norsko má dostatek finančních prostředků, tudíž si mohou dovolit zvát externí pedagogy z celého světa.

Jaké je norské divadlo ve srovnání s českým? Existuje v Norsku něco jako alternativní divadlo? Je na okraji divadelní tvorby, nebo jde o většinový přístup při tvorbě inscenace?

Řekla bych, že je to bohužel podobné jako v Čechách. Možná trochu lepší, protože norské ministerstvo podporuje tvorbu nezávislých umělců. Pořád je ale – jako v Čechách nebo v Německu – činoherní divadlo většinové. Ale tím, že ministerstvo nezávislé tvůrce a skupiny podporuje, tak mám pocit, že je to živější, více toho vzniká. I různá divadla podporují nezávislou tvorbu. A navíc ještě na běžné bázi zvou mezinárodní hosty do svého programu. I norské Národní divadlo dělá festivaly ve svých prostorech, kam zve evropské špičky jak činohry, tak třeba Roberta Wilsona, Gisèle Vienne nebo Romea Castellucci. Nefunguje to na

principu – inscenace Národního divadla pod taktovkou toho a toho. Neumím si představit, že by se tohle v Čechách dělalo.

Co si myslíte, že je alternativní divadlo?

Divadlo, které nejede ve vyjetých kolejích. Které se snaží o výzvu – formální, tematickou, politickou, sociální. Divadlo, které se nebojí riskovat za cenu neúspěchu. Zároveň má obrovskou možnost úspěchu a posunout tak jak divadlo jako takové, tak nás jako lidi. A mělo by to být divadlo hravé, ale zároveň vyzývavé.

Nela H. Kornetová

Vy se zabýváte fyzickým divadlem. V čem je pro vás přitažlivější než činoherní?

Já ani nevím, jestli bych řekla, že dělám fyzické divadlo. Každý projekt se liší podle toho, jaké mám téma, s jakými lidmi spolupracuji. Mě samozřejmě ale nejvíc zajímá práce s tělem, výraz – jak v pohybu, tak v hlase. Myslím, že jsou to média, která v živém divadle komunikují nejvíc. To, co mě zajímá, je mash-up všech forem podle toho, co je potřeba, přičemž všechny elementy musí být propojené. Když bych se měla srovnat s činohrou, tak text prostě není nejdůležitější element divadla. Divadlo není literatura, ale živé umění, tím pádem pro mě neleží největší váha v textu.

Jak vznikl soubor T. I. T. S.? Co je to za soubor?

První inscenace byla naše poslední graduační inscenace na NTA. Členové se měnily dle projektů s tím, že já to většinou iniciuji. Specifikum je, že nepracujeme s klasickou rolí režiséra, autoři jsme všichni. Pozitivum takového způsobu práce je, že přijdeme na spoustu věcí, na které člověk sám nepříjde, takže je to bohatší. Věřím v to, že takhle by to mělo fungovat i ve společnosti. T. I. T. S. je vlastně demokracie v malém měřítku, která ale není samozřejmě totální, vždy je tam nějaký „vedoucí“, ale rozhoduje o tom, v čem má jakou specializaci. Ten má poslední slovo, ale vždy se to musí probrat.

Jaká témata vás zajímají?

Vybíráme si obecné věci, které se ale diváků přímo dotýkají. Třeba náš nový projekt se bude zabývat tím, jak se instinktivně ve svých životech snažíme přivlastňovat si věci, tvořit si svůj osobní prostor a vymezovat si své osobní teritorium. To je pro mě velmi současné téma, v rámci globalizace a migrace. Nicméně nás vždy zajímá to osobní: jak nemám ráda, když mi někdo položí hrnek na stůl, když jsem někde v hotelu, jak si přestavuji věci, abych se cítila, jako že tohle je to moje. Mikrostrategie, které se odrážejí v tom velkém celospolečenském obraze. Ale náhled je individuální, osobní, kdy si diváci mohou uvědomovat svůj vlastní přístup.

Jakým způsobem tvoříte? Jak dlouho třeba zkoušíte?

Od prvopočátku, kdy začne vznikat nějaká myšlenka, tak to může trvat i rok. Ve studiu pak zkoušíme asi dva měsíce, ale ne v kuse. Což mi přijde pro jakoukoli tvorbu zdravé. Je to rozdělené na dvě velké periody, na konci té první uděláme work-in-progress. Veškerý nasbíraný materiál sdílíme s obecnstvem a pozvanými hosty, od nichž dostaneme zpětnou vazbu.

Je něco, na co kladete vždy důraz, co zůstává neměnné v každé inscenaci?

Formálně se naše inscenace hodně proměňují. Všechny provází tělo jako středobod společně se zvukem. Důležitý je vizuál,

který s tělem a zvukem komunikuje. A text... v první inscenaci nebyl žádný, ve druhé ho bylo spousta, ve třetí tak akorát a ve čtvrté... uvidíme (smích). A taky video, když je ho třeba. Vždy nám jde o to, aby se všechny složky propojily a pracovaly ve prospěch celku. A byly víceméně rovnoměrně zapojené.

Proč je pro vás lidské tělo nejsilnější devízou? Odkud taková důvěra v něj?

Možná proto, že nedůvěra v text. Proto jsem na JAMU studovala fyzické divadlo, protože mi bylo skoro až špatně z toho, jak „pustá“ a těžkopádná mi činohra přišla. Častokrát jsem si říkala: „Co to je? Tak to si můžu přečíst knihu...“ Divadlo je prostě živá věc, tělo je živé a v tom podle mě leží nitro toho, proč by lidé měli chodit do divadla. Protože tam probíhá setkání, které s knihou nebo s filmem nezažijí. Vřelé setkání.

Co bylo impulsem k inscenaci My Own Private Picture?

V rámci různých diskusí s přáteli jsme

zjistili, že i když jsme otevření, tak mluvit o sexu — a navíc o pornu — je stále ještě s nálepkou, že tohle by se nemělo. Je tam neustále určitý stud, ten pocit, kdy by se člověk nejraději zahrabal. Já jsem se vlastně na porno nikdy moc nekoukala, nějak mě to nezajímalo. Ale když jsem se bavila s přáteli — muži, kteří měli většinou více zkušeností —, začala jsem to sledovat více. To bylo na počátku. A pak se začala objevovat řada dalších problematických témat. Včetně toho, proč se spousta žen nevdává na porno... Pravděpodobně protože je to většinou vytvořeno především pro muže. I když existuje lesbické porno a stránky, kde je porno určené přímo pro ženy, je to oproti „běžnému“ pornu mnohem složitější dohledat. A pokud už je porno trochu více uzpůsobené pro ženy, tak ale zase pracuje s klišé typu, že vše, co je pro ženy, má být pomalé a romantické. Tak jsme se dostali k genderovým problémům. A přitom média a pop-kultura obecně si na sexualizaci vyložené zakládá. A jelikož nás takové

obrazy víceméně neustále obklopují, tak podvědomě ovlivňují naše intimní představy, přání i chování. V podstatě nám jde o „deostudizaci“ tohoto tématu.

Je toto téma v Norsku tabu?

Myslím si, že ne, že obecně Skandinávie to má v genderových a sexuálních otázkách lépe vyřešené, ale pořád to není ideální, pořád tu existují určitá klišé. Ohledně porna je to asi všude stejné — je to mezinárodní v tom smyslu, že ho stejně všichni hledají na internetu. V něčem je toto téma v Norsku jednodušší probíratelné... Když jsme My Own Private Picture hráli v Praze, tak jsem od spousty mužů slyšela, že to tabu není. Já si myslím, že je, ale i kdyby rovnocennost v tomto tématu existovala (jako že neexistuje), tak by to stále mělo co říci, protože se o tom běžně nemluví. Všechny to zajímá, tak proč se o tom otevřeně nebavíme?

/ Ptal se Nicola Škvarová /

Nela H. Kornetová a Dagmar Radová: My Own Private Picture

DIANA

Sedí na stole a mluví přímo k obecenstvu. Otevře si pivo, pije ho a sem tam si řihne.

Vždycky jsem cítila to napětí, to velké temno, které ale vůbec není prázdné, protože je přeplněné k prasknutí něčím, co je jen mezi mnou a tebou, když nezbyvá nic jiného než moje kunda... a ta nekonečná hloubka.

Dva roky po smrti princezny Diany mi jedna kamarádka s vážnou tváří oznámila, že princezna Diana praktikovala anální sex. Prý si nechávala dělat klystýry — to, aby to bylo čistější. Nevěděla jsem, jestli má princezna Diana kvůli téhle „pochybné“ praktice spadnout z pomyslného piedestalu absolutního dobra, nebo ji mám pěkně pochválit, že se nebojí experimentovat, anebo prostě jen dál příkyvovat a držet hubu. Ani moje kámoška nevěděla, co si o tom přesně myslet, ale to, že princezna praktikovala anální sex, věděla se stoprocentní jistotou.

A pak to jednou přijde a vy nevíte co dál. Jako byste už všechno znali. Všechny finty. Všechny způsoby líbání, hlazení, lízání... všechno. Tak se zeptám. Doporučí mi jednu dobrou stránku. Menu — spousta kategorií. Nevím, co si vybrat, tak se vydávám cestou novinek. Když proklikám páté video, konečně se rozhodnu.

Je tam kluk a holka. Ona ani tolik nevypadá jako kurva — jak jsem si představovala. On teda nic moc. Oba jsou vyholení. Zeptá se jí, jak se jmenuje. Amanda. Asi ho rozhovor přestane

bavit, protože jí hned sáhne mezi nohy. Ona ho chytí za ptáka a vykouří mu. Vystřídají několik poloh. Střídají se hlavně detaily. On několikrát vypadá, že už bude, ale vždycky to zastaví. Ona konstantně vzdychá. Asi nejvíc, když jí to dělá rukou. Ale zatím nic nového...

Moment! Zeptá se. Ona souhlasí. Plivne si na prsty a pomalu jí začne promazávat. A tím ta parádní jízda začíná. Ten týpek jí to prostě dělá „do zadku“. V tu chvíli se přede mnou zjevil duch princezny Diany. Princezna Diana si promne smyslné rty a on se akorát udělá.

Zůstala jsem s očima otevřenými dokořán, tep se mi zvýšil...

Obraz toho nevěšdního průvníku na mě začal číhat za každým rohem. Nemohla jsem se ho zbavit. Ráno, když jsem se probudila, byl tam. Na stropě, za úsměvem princezny Diany. Odpoledne, když jsem šla pro oběd, na mě princezna kouká ze všech titulních stran — výročí její tragické smrti. Ten obraz prostě... byl tady, tady, pořád a ve všem. Jako refrén. I když byl tak nějak neostrý.

Hudba, světla potmění... 5-6-7-8! Nacvičený pánevni taneček společně s techniky. Rozsype pívni kelímky po scéně a sedne si na houpačku s toaletním sedátkem.

Jsem opilá.
Slyším za sebou kroky.
Je to jasné, je to tady!

Dnes večer se se mnou princezna Diana projde městem, ve kterém nikdy na žádné své mírové misi nebyla.

Zhoupnu se v bocích. Houpu se v bocích a vysílám tajné signály k princezně Dianě, která pozorně sleduje každý můj krok.

Otočím se na princeznu Dianu, která se na mě usmívá a hladí mi boky. Světla noci září. Jo, jo, jo... tohle bude výlet do jiné dimenze. Bude to nevěšdní průvník vesmírů a vstup do zakázané podminované zóny, kam člověk vstoupí jen s notnou dávkou odvahy... nebo alkoholu.

Plesknutí mužské ruky o můj zadek. Něco mi opakovaně šeptá do ouška. Mám studená stehna. Princezna Diana má teplé ruce a velmi vlídný hlas. Pomalu klesám. Sjíždíme do tunelu. Najednou to přijde — tupý náraz, který rozkvetne v ostrou explozi. Chvilě ticha...

Můj obrazový refrén zmizel... Chci si ho vybavit, chci se zbavit téhle bolestivé doslovnosti. Ale nefunguje mi hlava, můj mozek nemůže vyprodukovat žádný obraz. Uvízla jsem v přítomnosti, která teda — fakt — dost — bolí...

Ráno v posteli koukám na strop. Princezna Diana a její úsměv nikde.

Kdo to včera byl? A kdo jsem byla já? ... A kam zmizel obraz toho neobvyklého průvníku a jeho tisíc kopií, který se mi zadřel do mozku? Jak to, že zmizely takhle bez varování?

Spadne dolů z houpačky na kožešinu a začíná choreografie jazyka.

Na pomezí reality

Prolézat staré opuštěné domy a půdy plné haraburdí, hrát si v nich na schovávanou, na Krvavé koleno, vyvolávat duchy. Seberafinovanější počítačové hry nemohou konkurovat pocitům, které přitom mnozí z nás v dětství prožívali. Imerzivní divadelní projekt Pomezí v domě Za Poříčskou bránou ano. Divák se dostává do fyzického kontaktu s reálným prostředím, jehož detailně propracovaná scénografie však realitu popírá. V labyrintu průchozích místností doplňují zašlé prvorepublikové retro podivné artefakty a instalace, pohanství si podává ruku s křesťanstvím, v lese jako ze Záhady Blair Witch vyjí vlci, paroží posvátného keltského jelena zdobí stěny salónu a z tmavých koutů vyrůstají strašidelné stíny.

Tvůrčí kolektiv **Pomezí** v čele s Lukášem Brychtou, Štěpánem Tretiagem a Kateřinou Součkovou, inspirovaný Johnem Fowlesem a Davidem Lynchem, namíchal psychedelickou esenci, v níž by se daly najít i náznaky Váchalových a Panuškových obrazových výjevů a kafkovské absurdity. Divadelní nadsázka jí dodává herecká improvizace, odvíjející se od charakteristiky prostředí, postav a jejich vzájemných vazeb a podepřená pevnými režijními body.

V suggestivní hororové atmosféře splývá existence s neexistencí a vy si nejste jisti, zda jste se ocitli ve městě duchů, nebo jste se přesunuli zpět v čase a sami jste přízrakem. Sledujete jedenáctku obyvatel fiktivního sudetoněmeckého městečka, rozloženého ve dvou patrech pavlačového činžáku. Výchozím bodem je sál s chátrajícím balkonem, Tančírna Fraxos (v řečtině „opločený ostrov“), a jakousi hlavní indicií fotografie, lépe řečeno série fotografií, na něž všude narážíte. Jakmile se rozpadne úvodní živý obraz skupinky figur s oslavenkyní Laurou uprostřed, jste nuceni volit, za kým a kam se vydáte. Hraje se po celém domě, nikoli však ve všech místnostech najednou.

Nahlížíte okny a dveřmi do bytů a podniků, hrabete se v tajných zásuvkách, sedáte u cizích stolů, čtete cizí korespondenci. Už už podléháte dojmu, že jste neviditelní, když vás znenadání některá z postav osloví nebo do vás vrazí, ačkoliv vás doposud mýjela bez povšimnutí. Pokusy o navazování kontaktu ze strany herců ale probíhají citlivě, a pokud sami neprojevíte iniciativu, zapůsobí jen jako štipnutí, abyste si uvědomili styčnou plochu. V opačném případě se smíte krátce zapojit – posloužíte jako představitel hosta, prostředník k získání rekvizity nebo třeba jako kus nábytku.

Některé dialogy připomínají plytké tlachání, nicméně každá hraná scéna obsahuje moment napětí nahozený v textu nebo vyvolaný hereckou akcí. Začíná se ovšem zvolna, a pokud vám zpočátku uniká smysl konverzací, můžete dát přednost prozkoumávání prostoru. Vedle přívětivé cukrárny, útulné kuchyně (šváby na chlebu ignorujte) či hokynářství tak objevíte doupatata typu fotografovy temné komory i tajné místnosti v krejčovství, vyvolávající vzpomínku na Mlčení jehňátek. Konečně, máte tři hodiny času a výzvy, provokující ke sledování další akce, co chvíli odněkud přicházejí ve formě výkřiků, zvuků, probíhajících herců. Výběr záleží na vás. Viděla jsem zdánlivě zbytečné konverzační scény, dialogy proložené groteskními výstupy, tanec připomínající zvířecí námluvy i boj, pěvecké číslo, chlapskou rvačku, jelena se sirkami, zvíře rdousící divu v černém, chytil mě pod krkem psychopat a tak dále. Obrazy pozvolna zapadají do mozaiky, jejich akcelerace nabírá na intenzitě. Víř událostí vás vtáhne a přivede k některému z klíčových momentů. Zdá se ale, že z témat lásky, nevěry, žárlivosti, deviace, nenávisti a budování kariéry se doberete jen rozuzlení jednoho z příběhů a pointa v závěru pro vás nemusí nutně znamenat vyvrcholení toho, co jste sledovali.

Jak naznačila Laura: člověk jde nějakou cestou, ale pak objeví jinou, která se mu zdá lepší, a tak na ni odbočí. Jde po ní nějakou dobu a zjistí, že to není ta pravá, tak se zase vrátí na tu původní, ale ta také nemusí být ta pravá. Pokud vám heslo „Cesta je cíl“ připadá jako klišé, imerzivní divadlo Pomezí vám odkryje jeho smysl. Právě o něj v něm totiž jde.

Program

Středa 28. 9.

TANČÍRNA FRAXOS

19.00 — Lukáš Brychta, Kateřina Součková, Štěpán Tretiag: Pomezí

ALFRED VE DVORE

20:00 — T. I. T. S. (Norsko, Česko): My Own Private Picture

NÁKL. NÁDRAŽÍ ŽIŽKOV

21.00 — Spolek Mezery: Země – rolnickej nářez

Čtvrtek 29. 9.

NÁKL. NÁDRAŽÍ ŽIŽKOV

20.00 — Spolek Mezery: Země – rolnickej nářez (derniéra)

ZA PODPORY

MINISTERSTVO
KULTURY

Dopravní podnik
hlavního města Prahy

PROSTORY

64
U HRADEB

PALÁC AKROPOLIS

MOTUS >
ALFRED
VE DVORE

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Radio Wave
Český rozhlas

A2
kulturní čtrnáctideník

I-DIVADLO.CZ
CINOHRA · ALTERNATIVA · MUZIKÁL

kudyznudy.cz

kdykde

divadlo.cz

Dramaturgie a koncepce: Lenka Dombrovská, produkce: Oskar Hulec,
PR a guestservis: Tereza Hýsková, grafická podoba ročníku 2016: Petr Kněžek,
Tsunami: Dominik Melichar a Lenka Dombrovská.
Festival pořádá z. s. Příští vlna za podpory Ministerstva kultury ČR, Hlavního města Prahy
a Dopravních podniků Praha.

www.nextwave.cz